

БОЖА ІСКРА

№ 4 (45) Квітень 2016 року

ВИДАЄТЬСЯ ЗА БЛАГОСЛОВЕННЯМ БЛАЖЕННІШОГО ОНУФРІЯ,
МИТРОПОЛИТА КИЇВСЬКОГО І ВСІЄЇ УКРАЇНИ

ХРИСТОВІ СТРАЖДАННЯ

Всі ми, котрі стоїмо в храмі, з глибокою увагою і сердечним трепетом слухали євангельську оповідь про останні дні земного життя Спаса миру Господа Слави.

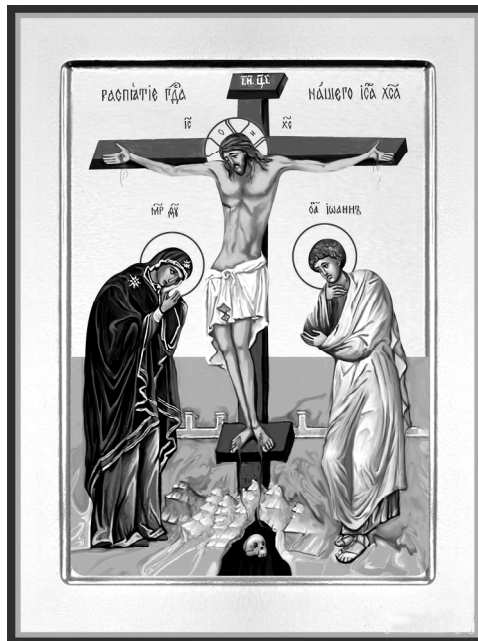
В думці кожного віруючого пройшли знайомі з дитинства зворушливі євангельські картини. Все це нам добре відомо, все це хвилює нас до глибини душі. Проте в Євангелії дуже скупо й мало говориться про інший факт. Адже ж у Христа Спасителя була рідна, добра й ласкава Мати - Діва Марія. Вона любила Господа, жаліла, всіляко захищала й берегла його: і у Віфлеємі, коли Він був ще немовлям, і під час втечі в Єгипет, у чужу країну, при побитті немовлят Іродом; і коли 12-літній отрок Ісус залишився в храмі Єрусалимському, Вона дуже хвилювалася й переживала за Нього.

Де ж Вона тепер, коли її Син віддається на хресну смерть? Один євангеліст говорить, що стояла біля хреста Мати Його і сестра Матері. Значить все-таки Вона була на Голгофі, Вона стояла біля хреста з розп'ятим Сином її. Як же було Матері Божій, Котра стояла біля хреста і бачила всі страждання Голгофські?

Передати ті почуття люблячої Матері, які переживала Вона на цьому страшному місці, біля хреста, де висів і стівав кров'ю, страшенно мучився і вмирав на очах у численного натовпу її Син, звичайно неможливо.

Адже страждала не просто людина, а Боголюдина! А біля хреста стояла не просто мати, а Мати Божо! Але все ж таки постараємося уявити собі ту невимовну муку, ту скорботу, те горе, які із страшною силою пронизували її материнську душу і серце.

Якщо євангелісти коротко говорять про Матір Божу на

Голгофі, то богодуховні співці, творці церковних пісень, пойнняті Духом Божим, котрі прозорливо бачили минуле, як сучасне, поповнюють це. Вони свідчать, що Пречиста Діва Марія гірко страждала, бачачи Свого Сина і Бога, прибитого до хреста, і кров, що стікала з Його ран, та чуючи страшні удари молота і гірке волення Сина до Бога-Отця: "Боже Мій! Боже Мій! Навіщо Ти залишив Мене?" Ридючи, Вона промовляла слова, повні жалю до Сина і великої материнської скорботи за Ним: "О, горе Мені, Чадо Моє! О, горе Мені, Світе Мій і Утробо Моя кохана! Я не можу бачити Тебе, прибитого до хреста. Адже ж Ти незаслужено страждаєш! Як же страждаєш Ти і терпиш ці страждання, найсолодший Сину Мій, Чадо Моє? Що зробили з Тобою, вселюбимий Сину, злі люди, бажаючи вбити Тебе і залишити

Мене Одну в світі цьому! Не залишай Мене Єдину! Візьми Мене з Собою, Матір Твою і рабу Твою!"

Ці слова міг чути вмираючий на хресті Господь Ісус Христос, бо Він, її вмираючий Син і Бог, запеченими від крові устами промовляє з хреста останні слова: "Жено! Це Син Твій", поглядом вказуючи їй на любимого ученика Свого Іоанна Богослова: а йому - "Це Мати твоя".

Мати Божо стояла біля хреста і тоді, коли Христос був ще живий, і тоді, коли Він вмер на хресті. Всі розійшлися: одні ридючи і каючись, інші - зловтішаючись і сміючись. І тільки вбита горем Мати залишилась біля хреста, гірко плачучи й тужачи, але вже ближче до Свого Сина, виливаючи Свою скорботу, Своє горе перед вмерлим у муках на хресті Сином.

"Сину Мій! Боже Мій! Я б хотіла допомогти Тобі, Я б хотіла зняти Твоє Тіло з хреста, але Мені не дозволяють та й сил у Мене немає. Я вся вже змучилась тут". Крізь сльози Вона бачить Йосифа Арима-

фейського таємного учня Христового і каже йому: "Йосифе, адже ж ти любив Ісуса, Сина Мого. Поспішай до Пілата, попроси у нього дозволу хоча б зняти тіло Ісуса з хреста". І Ріусиф, бачачи померлого свого Учителя та муки Матері Його, перебуваючи під враженням страждань Христа, відкинувши від себе весь страх, через який він тільки вночі приходив до Господа, раптом засвітився духом мужності. Він безбоязно пішов до Пілата й відважно сказав: "Дай мені цього Дивовижного!" Одержавши дозвіл, разом з Никодимом, Іоанном Богословом та іншими благоговійно зняли вже бездиханне Тіло Христа-Страждальця з хреста й положили на землю.

Закінчення
на 2-й сторінці.

ХРИСТОВІ СТРАЖДАННЯ

Закінчення.
Початок на 1-й сторінці.

І тут Мати Божа з глибоким трепетом обняла Тіло Сина Свого руками Своїми, як колись-то у Віфлєсмі обнімала безпомічне тіло Христа-Немовляти, колихала, цілувала закривавлені його рани, вуста, очі, чоло, руки і ноги. Це ж її Син, а його вбили люди! Йосиф, побачивши ридаючу Матір Божу, закривавленого Ісуса, сам терзався душею й тужно вигукнув: "Боже мій! Як нині поховано Тебе і якими плащаницями обгорну Тіло Твоє, раб Твій?" Благоговійно взявши Тіло Христа, ученики його положили на камінь, який тепер називається Камінь помазування, змастили запашиим маслом, обвили плащаницю новою й тихо понесли в новин гроб. І знову за ними йшла Мати Божа, гірко ридаючи: "Дитя

Моє! Куди йдеш від Мене, навіть Ти поспішаєш в цей темний гроб? На кого Ти залишаєш тут Мене Одну? Краще Я помру й ляжу з Тобою в одну могилу! О, горе Мені, горе Мені!" І зникаючи від ридань та скорботи-адже скоро гроб закрийся назавжди Сина її, Вона звертається до жон-мироносиць, що стояли тут же: Ридайте гірко і плачте зі Мною, бо Мій найсолодший Син, а ваш Учитель і Господь гробу віддається!"

Так би й залишилась Вона вбита горем біля запечатаного гробу, та настав великий празник і сторожа "ради іудейської п'ятниці" відіграла її від гробу Сина. Останньою Вона пішла від запечатаного гробу, де залишилось лежати бездихання Тіло її Сина і Господа, й першою "ранком глибоким" прийшла до цього Живоносного Гробу. "З нього ж Христос воскрес".

Так страждала Мати Божа на Голгофі, співчуваючи Христу, Сину

Своєму й розпинаючись з Ним,
вливаючись материнською любо-
в'ю в подвиг нашого спасіння.

Багато й багато віків стоять у наших храмах хрести. На них зображений розп'ятий Господь, а поруч - вбита горем, плачуча Мати Божа. Ми часто підходимо до хреста, часто бачимо хрест, але дуже рідко вникаємо в цю трагедію, в це горе Пресвятої Богородиці. І ніколи не можна забувати, що ми, віруючі, причетні до "її горя своїм життям, своїми гріхами. Кожен з нас - кривдник Матері Божої, бо скривджуючи Сина Божого, ми скривджуємо й Матір Його, адже Вона все терпить. Вона стоїть день і ніч, плаче біля хреста тут на землі і біля престолу Господа Слави там, на небесах, й просить у Нього нам, всім, віруючим, прощення. Про це треба знати і про це треба нам всім пам'ятати. Поклоняючись нині перед Хрестом і цілуючи зображення розп'ятого на ньому Господа, звернімося її до Матері Божої: Пресвята Богородице, прости нас і допомагай нам у справі нашого спасення. Амінь.

ПРОПОВІДЬ НА ЛАЗАРЕВУ СУБОТУ

Дорогі браття і сестри, наша Церква прославляє Господа Ісуса Христа як Переможця смерті. Ще за шість днів до Пасхи Господь прийшов до дому Лазаря, на четвертий день після його смерті. Безліч народу зібралося тут, щоб побачити Самого Христа і Лазаря.] всі вони впевнилися в дійсному воскресненні Лазаря, в безсумнівному чуді, яке створив

Христос. "Багато з іудеїв дізналися, що Він там, і прийшли не тільки заради Ісуса, але щоб побачити і Лазаря, котрого Він воскресив з мертвих" і далі євангеліст повідомляє, що "первосвященники змовилися убити і Лазаря, бо заради нього багато іудеїв приходили і вірували в Ісуса".

На другий день, після воскресення Лазаря, під час урочистого входу Господа в Єрусалим Його радісно зустрічало "багато народу, що прийшли на свято". Вони взяли в руки пальмові гілки і захоплено супроводжували Його єрусалимськими вулицями прославляючи і вигукуючи: "Благословен, Хто йде в ім'я Господнє! Осанна у вишніх!".

Вони, сучасники Христа, говорили й сповідували спасіння, яке прийшло від Господа, спасіння від смерті, від цього насилля, від давнього ворога людства, найстрашнішого і, як здавалося людині, неминучого.

Чи не правда, що й ми, дорогі браття і сестри, до цього часу боїмося смерті і тремтимо перед нею? Розум, що засяяв у нас, як дивна іскра, невже він назавжди загасне в жалювливій могилі? Серце, яке навчилося так любити, хіба також зникне і сховається в темній і сирій могилі? Цей прекрасний світ.

який ми так полюбили, піде від нас з усією своєю нев'янучою красою?

Так свідомість наповнює скорботою людську душу. Але дивна пісня, впевняючи нас у загальному воскресінні, розкриває перед нами нові горизонти. Нехай ми померемо, але воскреснемо. Як Лазаря, так і нас воскресить Своїм голосом Господь.

Почув Лазар голос Христа: "Лазарю! вийди геть". І Лазар вийшов із своєї могили. Так і ми, почувши голос Сина Божого, хоч би як наш порох не зітлів, вийдемо зі своїх могил, і душа наша вдягнеться в безсмертне тіло.

Настане час воскресіння, так запевнив нас Господь перед Голгофською смертю воскресінням Лазаря, котрий був чотири дні у гробі. Господь створив воскресіння Лазаря для того, щоб учні Його не впали в зневіру й смуток, коли Він прийме страждання й хресну смерть. Ми завжди глибоко засму�уємося до розпачу, коли бачимо померлими близьких людей. І Господь подав їм, Своїм ученикам, а виходить і нам, віруючим, певність у тому, що буде для всіх воскресіння.

Ми не можемо прийти у Віфанію, щоб упевнитись у воскресінні Лазаря, як ученики Христа, як Його сучасники. Однак ми маємо більше свідчення - воскресіння Самого Господа, Котрий остаточно знищив смерть Своєю смертю і Своїм Воскресінням.

"Воля Того, хто послав Мене, є та, щоб кожен, хто бачив Сина і вірує в Нього, мав життя вічне; і Я воскрешу його в останній день". Цим Господь запевняє нас, віруючих, що ми всі воскреснемо. Христос, щось дарувати нам життя вічне, витерпів смерть

хресну, і апостол Павло свідчить: "Якщо ми віруємо, що Ісус помер і воскрес, то й померлих в Ісусі Бог приведе з Ним".

Кожного разу і в природі Бог подає нам свідчення загального для всіх нас воскресіння. Весною сіють зерно і спочатку воно помре, зітліє, а потім уже зійде, проросте. І Господь говорить: "Істинно, істинно кажу вам: якщо пшеничне зерно, упавши на землю, не помре, то залишиться одне, а якщо помре, то принесе багатий плід". І багато чого ми бачимо в природі, що спочатку вмирає, а потім воскресє і з новою силою тягнеться до неба.

Так Господь запевняє, що буде для всіх нас воскресіння. І сонце спочатку заходить, а потім зійде. Так і життя наше. Не вічно ми будемо в могилі, а встанемо і підведёмось. "І мертві воскреснуть нетлінними, а ми перемінімось".

Нехай ми померемо, але встанемо. Зітліє порох, проте воскреснемо, бо, як говорить апостол Павло: "Так і при воскресінні мертвих: сіється у тління, встає в нетлінні". І ще: "Сіється тіло душевне, встає тіло духовне".

Іскра надії горить у нашій душі, як свічка, яку ми тримаємо разом з гілками на празник Входу Господнього в Єрусалим - день Вербної неділі. Будемо, браття і сестри, берегти її, щоб вона не згасла, і будемо молити Бога, щоб Він зміцнив душі наші, як душу Лазаря. І як підняв Господь Лазаря з гробу, так підійме і нас.

У священствозахопленні повторимо ми пісню, яку співає Церква Господові, Переможцеві смерті, Котрий ради нас приніс Отцеві Небесному хресну жертву і визволив від смерті рід людський: "Осанна! Благословен, Хто йде в ім'я Господнє". Амінь.

ПЕРЕД СВЯТОЮ ПЛАЩАНИЦЕЮ

Дорогі браття й сестри! Ми стоїмо перед Святою Плащаницею. Згадуємо сьогодні страждання Спасителя, Його хресну смерть і поховання. Перед нами пройшли всі страхоття Страстей Христових, ми побачили й відчули жорстокість, підступність і чорну невдячність тих, кому Господь і Учитель робив тільки добро і благо: зціляв хворих, воскрешав померлих, захищав гноблених, годував, прощав, відроджував...

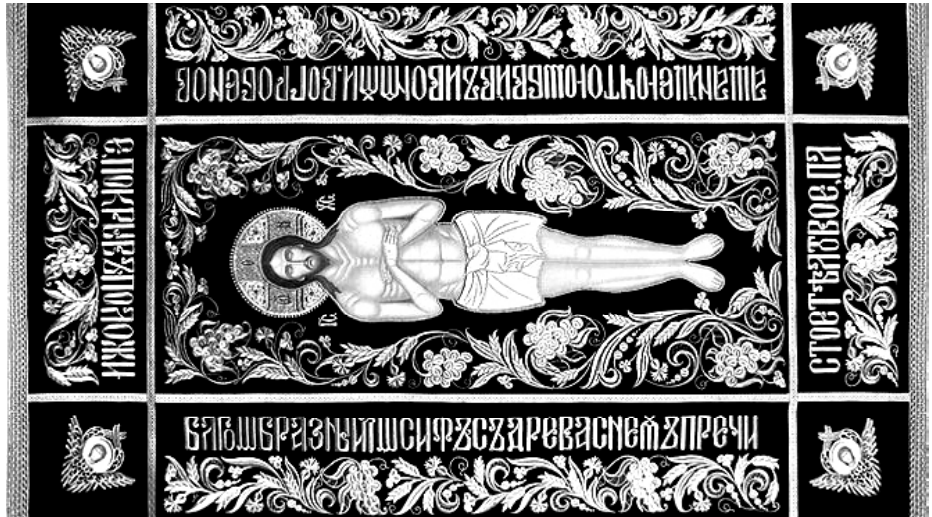
І відплатою за все це Йому було, що ми зараз бачимо й споглядаємо, - Христос у гробі мертвий і бездиханний.

Святий псаломспівець Давид говорить: "Ненавистники праведного прогрішати". Учитель Церкви, блаженний Августин під "праведним" розуміє тут Господа Ісуса Христа, Спасителя нашого, бо Він постраждав "Праведник за неправедних, щоб привести нас до Бога" - постраждав зовсім безневинно й добровільно, бо ті, що зневажили і з ненависті вбили Його, іудеї, при всій своїй злобі й силі, нічого не могли б учинити Йому, якби Він Сам не зволив прийняти страждання за гріхи наші, щоб ми стали праведними в Ньому перед Богом", прийнявши благодать Святого Духа.

О, Любов Безконечна, що проявила Себе на Хресті! Та чим пояснити жажливу ненависть до Нього синів Ізраїлю? Обраний народ, засліплений марновірством, чекав явлення грізного Месії - царя, котрий скине тяжке ярмо язичеського завойовника, що підкорив його своїй владі, і все багатство світу цього збере й передасть у користування іудеям. Ця думка аж надто тішила народне самолюбство і запанувала вона в усіх верствах народу. І коли з'явився не уявлюваний ними, а справжній Месія, та не в сподіваній ними земній славі, а в постаті тихого й смиренного Учителя. Котрий проповідував духовне відродження на основі покаяння, то вчителі ізраїльські перші не прийняли його і всіляко підбурювали проти Нього народ.

Звернімось до останніх днів Його земного життя. На суді в первосвящеників Спасителя звинувачували за обурливі слова: "Я можу зруйнувати храм Божий, і за три дні збудувати його".

А Він говорив не так: "Зруйнуйте храм цей, і Я за три дні поставлю його", - говорив Він іудеям не про

храм в Єрусалимі, а "про храм тіла Свого", провіщаючи Свою хресну смерть і воскресіння, яке сталося на третій день. Найбільше звинувачували Господа в тому, що Він назвав Себе, назвав справедливо, Христом, Сином Божим, проявляючи Своє Боже єство чудесами.

Перед Пілатом обмовляли Його, звинувачуючи в тому, що Він зводить народ і боронить давати податок кесареві, називаючи Себе Христом, Царем.

Але Царство Христове, за словами Його, не від світу цього, воно - Царство істини, отже, - духовне, Царство Боже, як вітлення вищих благ життя і, хоча існує на землі, завдання Його зовсім неземні. Не боронив Він давати податок кесареві, не підбурював, не ворохобив народ.

"Праведний Господь Бог у нас і немає неправди в Ньому!". Не тільки вірні учні Ісуса Христа - Петро та Іоанн у своїх посланнях свідчать, що Він "не вчинив ніякого гріха", "в Ньому нема гріха", але і злочестивий Іуда зрадник, що за срібники зрікся спілкування свого з Христом, сказав серед мук совісті первосвященикам: "Згрішив Я, зрадивши кров невинну".

Рівно ж і Пілат, нарочито досліджуючи наклепи та звинувачення ворогів на Ісуса, не знаходив у Ньому ніякої провини і назвав його праведником, як перед тим найменувала Христа дружина Пілатова, бо бачила якийсь-то чудний сон. І заступилася перед Пілатом за Ісуса.

Що ще? Плакали і ридали по Ньому дочки Єрусалимські, святі жони-мироносиці, проводжаючи Божественного Хрестоносця на Голгофу і вболіваючи за Ним як невинним.

Один з розп'ятих з Ним злочинців сказав другому, що лихословив Христа: "Цей же ніякого зла не зробив", - а потім визнав Його, як Господа, прирівняного до злочинців.

"Справді Чоловік Цей був праведник" був "Син Божий", - вигукнув сотник-язичник, який стояв на варті при Ісусі і бачив, як земля здригалася під час його розп'яття і світло серед дня потьмарувалося.

Даремно іудеї зненавиділи Христа, Котрий зійшов з висоти небес для блага всього роду людського, несправедливо засудили його на смерть. Мойсєв закон ясно наказував: "Невинного і праведного - не вбивай".

І ось перед нами Свята Плащаниця з образом Його Пречистого тіла, знятого з хреста і покладеного у гробі. Ось де - у гробі "місце спочинку Його".

Він прийняв смерть, найгаєбнішу і люту, не за свої провини, бо Він був безгрішний, а за гріхи всього світу. Відповідальність за них узяв Він на Себе, і такою добровільною жертвою придбав для нас, віруючих, помилування від Бога, освячення й нескінченне блаженство, якщо тільки ми дійсно віруємо й любимо Його, виконуючи його заповіді.

Дорогі браття й сестри! Прославляймо ж добровільно тіло Розп'ятого за нас, померлого за нас і покладеного у гробі!

Разом з благообразним Йосифом і Никодимом, разом з мироносицями поклонімося Страстям Христовим, Його Живоносному Гробу і поцілуймо Його святі рани, з яких витекло для всього світу життя і "надто життя"! Амінь.

ПІЛЬГИ ДІТЯМ ВІЙНИ У 2016 РОЦІ

У 2014-2015 роках пільги дітям війни зазнали змін. Публікуємо інформацію про те, як вони виглядають зараз.

ДІТИ ВІЙНИ - ХТО ВОНИ?

Діти війни - це громадяни України, яким на час закінчення Другої світової війни (2 вересня 1945 року) було менше 18 років.

Це означає, що рік народження дітей війни повинен бути:

- не раніше 3 вересня 1927 року - на один день менше 18 років;
- не пізніше 1 вересня 1945 року - 2 вересня 1945 року був 1-й день життя.

ВІК ДІТЕЙ ВІЙНИ

Найстарший "дитині війни" зараз 88 років. 1 вересня 2016 року виповнюється 89 років.

Наймолодший "дитині війни" зараз 70 років. 1 вересня 2016 року виповнюється 71 рік.

ПІЛЬГИ ДІТЯМ ВІЙНИ

На сьогодні діти війни в Україні мають такі пільги.

1. Право на переважне залишення на роботі при скороченні чисельності або штату працівників. (У віці старше 70 років це навряд чи щось дає).

2. Використання чергової відпустки в зручний час. Право на додаткову відпустку без збереження заробітної плати строком до двох тижнів на рік. (Мало користі від такої пільги).

3. Виплата допомоги по тимчасовій непрацездатності в розмірі 100 відсотків середньої заробітної плати незалежно від стажу роботи. (Нічого не дає. До 70

років практично у всіх людей вже є звичайний (страховий) стаж понад 8 років. Такий стаж дає право на 100 відсотків за лікарняним).

4. Першочергове виділення земельних ділянок для індивідуального житлового будівництва, садівництва і городництва. (У всіх дітей війни, які цього хотіли, такі ділянки вже є).

5. Право на 25-відсоткову знижку при оплаті комунальних послуг (газ, електроенергія в тому числі) в межах середніх норм споживання. При умові, що середньомісячний дохід сім'ї в розрахунок на одну особу за попередні 6 місяців не перевищує величини доходу, який дає право на податкову соціальну пільгу. (Може бути корисно для самотніх пенсіонерів з мінімальною пенсією).

6. Діти війни, які є інвалідами, мають право на стаціонарну медичну допомогу в госпіталях ветеранів війни та військовий госпіталь. Госпіталізація проводиться при відповідних показаннях та, що дуже важливо, за наявності вільних місць. (У наш воєнний час, на жаль, вільних місць,

звичайно, немає).

7. Дітям війни до пенсії виплачується підвищення у порядку і в розмірах, які встановлює Кабінет Міністрів.

ДІТИ ВІЙНИ - ПЕНСІОНЕРИ ЗА ВІКОМ

Це пільги дітям війни на 2016 рік. Всі вони, як мінімум, пенсіонери за віком. І як пенсіонери за віком можуть безкоштовно користуватися міським та приміським громадським транспортом.

Це - як без обмеження кількості "пільговиків": трамваї, тролейбуси і електрички.

А з червня 2015 року в багатьох містах з обмеженням до 2 4 або 6 "пільговиків": автобуси ті маршрутні таксі.

Просимо читачів газети помоли-
тись про здоров'я рабів Божих Ксенії,
Анатолія, Віктора, Людмили,
Вікторії, Ольги, Миколая,
благодійників Едуарда і Тетяни.